

## Arrest

nr. 268 201 van 14 februari 2022  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ARTS  
Gounodstraat 2A / 29  
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

---

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 september 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ARTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaten D. MATRAY & S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 december 2020 dient de verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij ontvangt een bijlage 26.

Uit een opzoeking in de EURODAC-database blijkt dat verzoekers vingerafdrukken in Bulgarije werden afgenomen op 12 november 2020, naar aanleiding van het aldaar ingediende verzoek om internationale bescherming.

Op 8 januari 2021 wordt de verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken, onder meer in het kader van de Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 19 januari 2021 richtten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan de Bulgaarse autoriteiten.

Op 22 januari 2021 bevestigden de Bulgaarse autoriteiten hun akkoord met de terugname van verzoeker overeenkomstig artikel 18.1.d) van de Dublin III-verordening.

Op 2 augustus 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat het op 11 december 2020 ingediende verzoek om internationale bescherming door de Belgische autoriteiten wordt behandeld vermits de termijnen voor overdracht niet werden gerespecteerd.

Met een ter post aangetekende zending van 10 augustus 2021 wordt de verzoeker uitgenodigd om zich op 2 september 2021 om 14u00 aan te bieden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij hem wordt meegedeeld dat hij voorzien moet zijn van zijn bijlage 26 of bijlage 26*quinqies*, van al zijn identiteitsstukken, paspoort, reistitel, verblijfstitel in het buitenland en van alle andere documenten.

Op 2 september 2021 wordt vastgesteld dat de verzoeker niet is komen opdagen voor zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 17 september 2021 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit bevel is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 13, betekend met een aangetekende brief van 23 september 2021 en is als volgt gemotiveerd:

*“(…)*

*De heer, die verklaart te heten:*

*naam : H.*

*voornaam : M. M.*

*geboortedatum : xx.xx.2000*

*geboorteplaats : M.*

*nationaliteit : Irak*

*In voorkomend geval, ALIAS: [alias]*

*wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,*

*binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.*

**REDEN VAN DE BESLISSING :**

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:*

*(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.*

*(…)”*

## 2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

## 3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel beroept de verzoeker zich op de schending van artikel 24 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“9.

*Vooreerst roept verzoeker de schending van artikel 24 van de Dublin III-verordening in. Het is namelijk zo dat DVZ geen verwijderingsmaatregel kan nemen wanneer de intentie bestaat om op grond van Dublin III de vreemdeling over te dragen naar de verantwoordelijke EU-lidstaat, in casu Bulgarije (L. DENYS, Vreemdelingenrecht. Handboek voor de advocaat-stagiair. 2019-2020, Brussel, Orde van Vlaamse Balies, 2019,1017).*

*Die intentie bestaat wel degelijk nu het gemiste Dublininterview precies om die reden werd georganiseerd. Het is het missen van de uitnodiging voor dit interview dat DVZ ertoe heeft gebracht de verblijfstitel in te trekken en bijgevolg een bijlage 13 uit te vaardigen.*

10.

*Daarnaast is, zoals eerder uitgelegd, de reden van het intrekken van de verblijfstitel van verzoeker het vermeende niet-ingaan op een uitnodiging van DVZ om op 02.09.2021 om gehoord te worden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming.*

*De uitnodiging daartoe zou echter verstuurd zijn naar het voormalig kantooradres van diens raadsman, zijnde B(...)straat 77A, 2610 WILRIJK, alwaar woonstkeuze werd gedaan. Deze uitnodiging werd aldaar echter nooit ontvangen.*

*Het kantooradres van de raadsman van verzoeker werd gewijzigd naar G(...)straat 2A bus 29, 2018 ANTWERPEN. De post werd via de verhuisdienst van BPOST van het voormalige naar het nieuwe kantooradres gestuurd (Stuk 5), doch op geen van beide kantoren werd de uitnodiging tot verhoor ontvangen.*

*Op 17.09.2021 zou er dan een bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 13) aan verzoeker betekend zijn, eveneens op het oude kantooradres van diens raadsman. Dit werd verzoeker ter kennis gebracht aan de eigen woonplaats van verzoeker, doch deze brief zelf bevatte noch de beslissing, noch de motivering ervan (Stuk 6).*

*Het bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 13), noch de motivering werden ontvangen op het oude kantooradres van de raadsman van verzoeker, noch werden deze doorgestuurd naar het nieuwe kantooradres.*

*Verzoeker heeft de beslissing nooit ontvangen. Op eerdere uitnodigingen tot verhoor werd steeds ingegaan, zoals het eerste Dublininterview dd. 08.01.2021.*

*Op 30 september 2021 heeft de raadsman van verzoeker vervolgens per aangetekend schrijven DVZ hiervan in kennis gesteld en verzocht de bijlage 13 en motivering onmiddellijk over te maken alsook akte te nemen van de wijziging van woonstkeuze (stuk 7).*

*Op 11 oktober 2021 ontvangt de raadsman van verzoeker dan de bijlage 13 per e-mail van de dienst Openbaarheid van bestuur.*

*Op 12 oktober 2021 schrijft de raadsman van verzoeker DVZ aangetekend aan waarbij de situatie werd uitgelegd en de vraag om het bevel in te trekken, bij gebreke waaraan er beroep zal worden aangetekend tegen de beslissing (stuk 8).*

*Hierop werd geen reactie bekomen.*

*DVZ toont ook niet aan dat enig aangetekend schrijven wel degelijk door verzoeker dan wel diens raadsman werd ontvangen.*

*Bij het nemen van de aangevochten beslissing heeft de wederpartij de voorliggende feiten helaas niet in aanmerking genomen. Dit is onredelijk van de DVZ en maakt een flagrante schending uit van het redelijkheidsbeginsel.*

*Volgens professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel:*

*Wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld.*

*11.*

*Daarnaast indien verzoeker gerepatrieerd wordt naar zijn land van herkomst loopt hij aldaar ernstig gevaar op een mensonwaardige behandeling (art. 3 EVRM):*

*Zijn ervaringen met de autoriteiten in Irak, Turkije en Bulgarije hebben verzoeker ertoe genoodzaakt deze landen te ontvluchten en naar België te komen.*

*In Irak bestaat voor verzoeker een ernstige vrees voor de wandaden van het IS-regime, een reëel risico op veroordeling en op arrestatie.*

*Het doel van de thans aangevochten beslissing is dat verzoeker teruggeleid wordt naar een land waar zijn rechten niet gevrijwaard worden zoals in België en hij riskeert bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst een onmenselijke of vernederende behandeling omwille van zijn probleem.*

*Het terugleiden van verzoeker naar zijn herkomstland is dienvolgens in strijd met de hogere rechtsnormen, gelet op de grote kans op foltering, arrestaties en onmenselijke behandelingen.*

*Gelet op voorgaande staat de aangevochten beslissing niet in proportie met het hierdoor aan verzoekster berokkende onherstelbaar nadeel;"*

*3.1. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).*

*De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat in de uiteenzettingen ter ondersteuning van het enig middel elke omschrijving ontbreekt van de wijze waarop de bestreden beslissing artikel 41 van het Handvest en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zou schenden.*

*Het enig middel is op dit punt dan ook niet-ontvankelijk.*

*3.2. De verzoeker beroept zich vooreerst op een schending van artikel 24 van de Dublin III-verordening. Dit artikel luidt als volgt:*

*"Indiening van een terugnameverzoek wanneer er in de verzoekende lidstaat geen nieuw verzoek is ingediend*

*1. Wanneer een lidstaat op het grondgebied waarvan een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), zich zonder verblijfstitel ophoudt en waar er geen nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend, van oordeel is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is overeenkomstig*

artikel 20, lid 5, en artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), kan hij die andere lidstaat verzoeken de betrokken persoon terug te nemen.

2. Wanneer, in afwijking van artikel 6, lid 2, van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (15), een lidstaat op het grondgebied waarvan een persoon zich zonder verblijfstitel ophoudt, besluit het Eurodac-systeem te raadplegen overeenkomstig artikel 17 van Verordening (EU) nr. 603/2013, wordt het verzoek tot terugname van een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b) of c) van deze verordening, of van een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder d), wiens verzoek om internationale bescherming niet bij definitieve beslissing is afgewezen, zo snel mogelijk ingediend, en in ieder geval binnen twee maanden na ontvangst van de Eurodac-treffer op grond van artikel 17, lid 5, van Verordening (EU) nr. 603/2013.

Indien het terugnameverzoek is gebaseerd op ander bewijs dan de gegevens uit het Eurodac-systeem, wordt het aan de aangezochte lidstaat gezonden binnen drie maanden nadat de verzoekende lidstaat vaststelt dat wellicht een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de betrokken persoon.

3. Indien het verzoek tot terugname niet binnen de in lid 2 bepaalde termijnen wordt ingediend, biedt de lidstaat op het grondgebied waarvan de betrokkene zich zonder verblijfstitel ophoudt, de betrokkene de gelegenheid een nieuw verzoek in te dienen.

4. Wanneer een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder d), van deze verordening wiens verzoek om internationale bescherming in een lidstaat bij definitieve beslissing is afgewezen, zich bevindt op het grondgebied van een andere lidstaat, kan die andere lidstaat hetzij de eerstgenoemde lidstaat verzoeken de betrokkene terug te nemen, hetzij gebruikmaken van een terugkeerprocedure overeenkomstig Richtlijn 2008/115/EG.

Wanneer die andere lidstaat besluit de eerstgenoemde lidstaat te verzoeken de betrokkene terug te nemen, zijn de regels van Richtlijn 2008/115/EG niet van toepassing.

5. Het verzoek tot terugname van de persoon bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), wordt ingediend met behulp van een standaardformulier en gestaafd met bewijsmiddelen of indirecte bewijzen, als omschreven in de in artikel 22, lid 3, vermelde lijsten, en/of relevante elementen uit de verklaringen van de betrokkene, aan de hand waarvan de autoriteiten van de aangezochte lidstaat kunnen nagaan of deze lidstaat op grond van deze verordening verantwoordelijk is.

De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen twee lijsten vast, waarin volgens de criteria van artikel 22, lid 3, onder a) en b), de bewijsmiddelen en indirecte bewijzen worden vermeld, en herzielt deze lijsten periodiek; zij stelt door middel van uitvoeringshandelingen eenvormige voorwaarden vast voor het voorbereiden en het indienen van verzoeken tot terugname. Deze uitvoeringshandelingen worden volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure vastgesteld.”

Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 24 van de Dublin III-verordening blijkt dat dit artikel enkel van toepassing is op de situatie van de vreemdeling die in een lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en die vervolgens zonder een verblijfstitel in een andere lidstaat wordt aangetroffen zonder dat hij in deze andere lidstaat eveneens een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Zoals de verzoeker in zijn feiten uiteenzetting aangeeft, blijkt echter uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker in België wel degelijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Het betoog van de verzoeker is niet dienstig aangezien artikel 24 van de Dublin III-verordening niet op zijn situatie van toepassing is.

Een schending van artikel 24 van de Dublin III-verordening blijkt niet.

3.3. De verzoeker voert vervolgens de schending van het redelijkheidsbeginsel aan.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 15 januari 2020, nr. 246.623; RvS 14 september 2017, nr. 239.067). Het redelijkheidsbeginsel kan echter maar geschonden heten in de wanverhouding tussen, eensdeels, de inhoud en de draagwijdte van de genomen beslissing en, anderdeels, de motieven waarop ze werkelijk steunt – waarbij die motieven ter beoordeling van het middel noodzakelijk geacht moeten worden feitelijk juiste en in rechte aanvaardbare motieven te zijn, zo

niet zou immers niet de aangevoerde onredelijkheid, maar wel het gebrek aan materiële draagkracht ter discussie moeten staan (RvS 6 mei 2021, nr. 250.523; RvS 20 maart 2017, nr. 237.715).

De thans bestreden beslissing berust op de volgende motieven:

*“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:*

*(2) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”*

Deze beslissing betreft dus louter een bevel om het grondgebied te verlaten dat is getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet en is gegrond op de vaststelling dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, meer bepaald omdat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum. Deze juridische en feitelijke overwegingen worden door de verzoeker op zich niet betwist. De verzoeker brengt ook geen enkel argument naar voor waaruit zou moeten blijken dat de opgegeven motieven in een wanverhouding staan tot de beslissing die werd genomen. Bovendien voorziet artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet in een verplichting (behoudens wanneer hogere verdragsrechtelijke normen er zich zouden tegen verzetten) om in dergelijke gevallen een bevel om het grondgebied af te geven. Hiervoor werd reeds uiteengezet waarom de verzoeker zich *in casu* niet kan beroepen op een schending van artikel 24 van de Dublin III-verordening. Uit hetgeen hierna volgt zal tevens blijken dat geen schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangetoond. De verzoeker benoemt geen andere hogere verdragsrechtelijke norm die zich tegen de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten zou verzetten. Bijgevolg worden *in casu* geen elementen aangereikt die de principiële verplichting om, in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven kunnen ontkrachten. Er moet dan ook worden benadrukt dat algemene beginselen van behoorlijk bestuur zoals het redelijkheidsbeginsel niet kunnen prevaleren op uitdrukkelijke wettelijke bepalingen.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de verzoeker niet aantoont dat de thans bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel schendt.

Waar de verzoeker nog aangeeft dat de bestreden beslissing nooit aan hem werd betekend, dient te worden opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden akte aan de verzoeker ter kennis werd gebracht met een aangetekende brief, die op 23 september 2021 werd verstuurd naar de op dat moment gekozen woonplaats van de verzoeker. Het blijkt uit de stukken van het administratief dossier, en de verzoeker erkent dit in zijn uiteenzettingen, dat de gekozen woonplaats pas op 30 september 2021 werd gewijzigd naar het nieuwe kantooradres van verzoekers raadsman. De bestreden beslissing werd dan ook geldig ter kennis gebracht (*cf.* artikel 62, §3, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet). Bovendien dient te worden opgemerkt dat enig gebrek in de kennisgeving van de bestreden beslissing – *quod non in casu* – de wettigheid van de genomen beslissing niet aantast en derhalve nooit aanleiding kan geven tot de nietigverklaring ervan.

Bij zijn overige uiteenzettingen vertrekt de verzoeker vanuit de foutieve premisse als zou de bestreden beslissing de intrekking inhouden van een verblijfstitel. In dit kader zet hij uiteen dat hij de uitnodiging voor het gehoor in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming niet heeft ontvangen ondanks de opdracht aan de post om de zendingen door te sturen naar het nieuwe kantooradres van verzoekers raadsman. Deze kritiek betreft echter niet de thans bestreden beslissing, die enkel een bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt, maar wel een door de verzoeker beweerde beslissing waarbij een verblijfstitel wordt ingetrokken. Nog los van het gegeven dat de kritiek niet tot de nietigverklaring kan leiden omdat de verzoeker niet aantoont hoe deze zou moeten leiden tot de onwettigheid van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker met een ter post aangetekende brief van 10 augustus 2021 werd uitgenodigd om zich op 2 september 2021 bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan te bieden. Deze brief werd verstuurd naar de gekozen woonplaats die werd gemeld op 6 juli 2021 (B.(...)straat te Wilrijk). De verzoeker heeft nagelaten om de wijziging van de gekozen woonplaats tijdig

mee te delen. Krachtens artikel 51/2, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet moet elke wijziging van de gekozen woonplaats bij een ter post aangetekende zending medegedeeld worden aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, alsook aan de Minister en is elke kennisgeving geldig wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending. *In casu* is hieraan voldaan. Het is hierbij niet vereist dat de verweerder aantoont dat de aangetekende zending daadwerkelijk werd ontvangen.

Verzoekers kritiek kan de wettigheid van de bestreden beslissing dan ook niet vitiëren.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat het op 12 oktober 2021 verstuurd verzoek aan de verweerder om de bestreden beslissing in te trekken, moet worden beschouwd als een willig beroep. Een administratieve overheid bij wie een verzoek om herziening aanhangig wordt gemaakt, is niet verplicht om tot een nieuw onderzoek over te gaan indien geen wettelijke of reglementaire bepaling haar daartoe verplicht. In dit geval komt een dergelijk verzoek tot herziening voor als een willig beroep waarop de administratieve overheid niet verplicht is in te gaan (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2006, 741).

3.4. De verzoeker beroept zich tot slot op de schending van artikel 3 van het EVRM. Hij stelt dat zijn ervaringen met de autoriteiten in Irak, Turkije en Bulgarije, er hem toe hebben genoodzaakt om deze landen te ontvluchten. Volgens de verzoeker bestaat er in Irak een ernstige vrees voor de wandaden van het IS-regime, en een reëel risico op veroordeling en arrestatie.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

*“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoeker thans geen begin van bewijs naar voor brengt teneinde het lopen op een ernstig en reëel risico te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling te staven. Bovendien verliest hij uit het oog dat de thans bestreden beslissing hem verplicht om het grondgebied van de Schengenstaten te verlaten, zodat hij niet dienstig kan aanvoeren dat hij in Bulgarije deze of gene slechte behandeling vreest. Voor het overige blijft de verzoeker bij loutere en vage beweringen waarmee hij niet aantoont een ernstig en reëel risico te lopen om bij uitvoering van de bestreden beslissing te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

3.5. Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

#### 4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE